

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหาและมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปราม การกระทำความผิด กรณี การให้สินบน

ตามที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น เมื่อพิจารณาบทบัญญัติความรับผิดทางอาญาเกี่ยวกับการให้สินบนตามประมวลกฎหมายอาญาของไทย เปรียบเทียบกับกฎหมายของประเทศสากลและอนุสัญญาระหว่างประเทศต่างๆ ประกอบกับหลักประกันของกฎหมายอาญา ที่ต้องตีความกฎหมายโดยเคร่งครัด ห้ามใช้กฎหมายจารีตประเพณี และห้ามใช้กฎหมายใกล้เคียงอย่างยิ่ง พบว่าการบังคับใช้กฎหมายอาญาความผิดฐานให้สินบนของประเทศไทยตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญามีข้อขัดข้องอยู่หลายประการ ทำให้เกิดช่องว่างในการบังคับใช้กฎหมาย ไม่เป็นไปตามหลักกฎหมายสากลที่ใช้บังคับในปัจจุบัน ส่งผลให้กฎหมายไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ ไม่สามารถแก้ไขปัญหาการให้สินบนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยพิจารณาปัญหาตามประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

4.1 ปัญหาเกี่ยวกับองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 144 และมาตรา 167

ในข้อนี้ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ปัญหาและมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิด กรณีการให้สินบน เกี่ยวกับองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 144 และมาตรา 167 โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบกับหลักสากลตามอนุสัญญาระหว่างประเทศ และกฎหมายของต่างประเทศ เพื่อนำข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษามาพิจารณาหามาตรการในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิด กรณี การให้สินบนต่อไป โดยมีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

สำหรับประเทศไทยมีการบัญญัติความผิดทางอาญาสำหรับผู้ให้สินบนต่อเจ้าพนักงานและผู้มีตำแหน่งทางการเมือง ตามประมวลกฎหมายอาญา จำนวน 2 มาตรา ได้แก่ มาตรา 144 และมาตรา 167 โดยมีองค์ประกอบความผิดดังนี้

1) ให้ ขอให้ หรือรับว่าจะให้ ปัญหาว่าแต่ไหนเพียงไรจะถือว่าเป็นการให้ ขอให้ หรือรับว่าจะให้ เป็นเรื่องที่ต้องฟังข้อเท็จจริงในแต่ละกรณี

2) ให้ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด ทรัพย์สินนี้รวมทุกอย่างไม่ว่าเป็นที่ดิน เงิน หรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ความเห็นทางตำราเห็นว่าเกินความกว้างมากอาจจะเป็นการสนับสนุน ให้ได้ตำแหน่งสูงขึ้น บางตำราเห็นว่าแม้กระทั่งเสนอยกลูกสาวให้ยังถือว่าเป็นประโยชน์อื่นใด หรือการให้ดอกเบ็ญก็ถือว่าเป็นสินบนได้

3) แก่เจ้าพนักงาน สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งรัฐ สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาเทศบาล ตามมาตรา 144 และแก่เจ้าพนักงานในตำแหน่งตุลาการ พนักงาน อัยการ ผู้ว่าคดีหรือพนักงานสอบสวน ตามมาตรา 167

4) เพื่อจูงใจให้กระทำการ ไม่กระทำการ หรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่ คำว่า อันมิชอบด้วยหน้าที่ ถ้าเป็นการนำเงินไปให้เจ้าพนักงานเพื่อไปช่วยไปจับคนร้ายที่มาปล้นบ้าน อย่างนี้ผู้ให้เงินไม่ผิดตามมาตรา 144 เพราะให้เจ้าพนักงานกระทำชอบด้วยหน้าที่

เมื่อพิจารณาองค์ประกอบความผิดของความผิดฐานให้สินบนต่อเจ้าพนักงานและผู้มีตำแหน่งทางการเมือง ประมวลกฎหมายอาญา ได้บัญญัติองค์ประกอบความผิดในข้อเจตนาศีรษะว่า “เพื่อจูงใจให้กระทำการ ไม่กระทำการ หรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่” กล่าวคือต้องเป็นการให้สินบนเพื่อจูงใจให้กระทำการ ไม่กระทำการ หรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่ จึงจะเป็นความผิด แต่ถ้าเป็นการให้สินบน เพื่อจูงใจให้กระทำการ ไม่กระทำการ หรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่ไม่มีความผิดฐานให้สินบนตามประมวลกฎหมายมาตรา 144 และ มาตรา 167 ดังที่ปรากฏในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4212/2550 ที่ศาลฎีกามีคำพิพากษาว่า “ส. และสามีมิได้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และทางราชการมิได้ยึดทรัพย์สินของ ส. การที่ ส. มอบเงิน 305,000 บาท สืบเนื่องมาจากการหลอกลวงของจำเลยด้วยข้อความอันเป็นเท็จ มิใช่ ส. หรือสามีกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษแล้ว ส. มอบเงินแก่จำเลยเพื่อให้สินบนแก่เจ้าพนักงาน เพื่อให้ ส. หรือสามีพ้นจากความผิด จึงถือไม่ได้ว่า ส. ได้ร่วมกับจำเลยนำสินบนไปให้แก่เจ้าพนักงาน เพื่อจูงใจให้กระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่” จากคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวเห็นได้ชัดว่ามีการให้สินบนแก่เจ้าพนักงานแต่ผู้ให้ไม่มีความผิดเพราะมิใช่การให้สินบนเพื่อจูงใจให้กระทำการในหน้าที่โดยมิชอบ และอีกหนึ่งกรณีตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 15847/2555 “ที่ศาลฎีกามีคำพิพากษาว่า โจทก์ทั้งสองมอบเงินให้แก่จำเลยคนละ 40,000 บาท เป็นค่าตอบแทนจากการที่จำเลยบอกว่า จะช่วยโจทก์ทั้งสองให้สอบแข่งขันเข้าทำงานได้เท่านั้น เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ทั้งสองมอบเงิน เพื่อให้จำเลยนำไปให้เจ้าพนักงานเพื่อจูงใจให้กระทำการใดๆ อันมิชอบด้วยหน้าที่ หรือช่วยให้ โจทก์ทั้งสองเข้าทำงานได้โดยไม่ต้องสอบ หรือสอบเข้าทำงานได้แม้คะแนนไม่ถึงอันเป็นวิธีการที่ไม่ชอบ จึงถือไม่ได้ว่า โจทก์ทั้งสองกับจำเลยให้สินบนแก่เจ้าพนักงานอันเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ตามมาตรา 144 แห่งประมวลกฎหมายอาญา” คำพิพากษาดังกล่าวพิจารณาว่าการที่

โจทก์ให้เงินแก่จำเลยโดยให้เป็นค่าตอบแทนจากการที่จำเลยบอกว่าจะช่วยโจทก์ทั้งสองให้สอบแข่งขันเข้าทำงานได้นั้นมิใช่การให้แก่เจ้าพนักงานเพื่อจูงใจให้กระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ จึงไม่มีความผิดทางอาญาในฐานะให้สินบน ในทางตรงกันข้ามองค์ประกอบความผิดในส่วนของเจ้าพนักงานรับ เรียก หรือยอมจะรับสินบน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 ได้กำหนดให้การรับ เรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดเพื่อกระทำหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่งไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ก็เป็นความผิดทางอาญา ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาปัจจัยสำคัญในการกระทำความผิดฐานรับสินบนของเจ้าพนักงานแล้ว พบว่าผู้ให้สินบนเป็นปัจจัยสนับสนุนที่สำคัญที่เป็นสาเหตุให้เกิดการกระทำความผิด หากแต่มาตรการทางกฎหมายกลับมีความหลวมล่าในเรื่องขององค์ประกอบความผิด กล่าวคือเมื่อมีข้อเท็จจริงปรากฏว่ามีกรให้สินบนต่อเจ้าพนักงานเพื่อไปดำเนินการโดยชอบด้วยหน้าที่ผู้ให้สินบนไม่มีความผิดทางอาญา หากแต่เจ้าพนักงานผู้รับสินบนนั้นกลับมีความผิดฐานรับสินบนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 ดังที่ปรากฏในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2488/2558 “การที่เจ้าพนักงานตำรวจนำเงินเดินทางไปกับเรือบรรทุกน้ำมันไปจนถึงน่านน้ำเขตต่อเนื่องของราชอาณาจักรเพื่อปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ จำเลยย่อมไม่มีสิทธิรับเงินค่าใช้จ่ายใดๆ จากผู้ประกอบการจำหน่ายน้ำมันดีเซล การที่จำเลยรับเงินแล้วสั่งการให้เจ้าพนักงานตำรวจกองตำรวจนำเงินเดินทางไปกับเรือบรรทุกน้ำมันเพื่อปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว แม้จะนำเงินมาจ่ายเป็นค่าเบี้ยเลี้ยงพิเศษให้แก่เจ้าพนักงานตำรวจกองตำรวจนำเงินที่เดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ในเรือบรรทุกน้ำมันก็ตาม ก็เป็นการรับทรัพย์สินเพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่งไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานเรียก รับ หรือยอมจะรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่งไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149” ทั้งนี้ คำพิพากษาดังกล่าวพิจารณาว่าการที่จำเลยรับเงินจากผู้ประกอบการจำหน่ายน้ำมันดีเซลแม้จะเป็นการรับเงินเพื่อกระทำการโดยชอบด้วยหน้าที่ กล่าวคือเพื่อสั่งการให้เจ้าพนักงานตำรวจกองตำรวจนำเงินเดินทางไปกับเรือบรรทุกน้ำมัน การกระทำของจำเลยก็เป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานรับสินบนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149

4.1.1 กฎหมายระหว่างประเทศ

4.1.1.1 อนุสัญญาขององค์การนาาประเทศแห่งภาคพื้นอเมริกาเพื่อต่อต้านการทุจริต ข้อ 6 อนุ 1(ข) ในอนุสัญญานี้ฯ ได้กำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่เกี่ยวข้องกับการให้สินบนไว้โดยกำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็น

เจตนาพิเศษในการให้สินบน คือ “เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับการกระทำหรือไม่กระทำใดในการปฏิบัติราชการ” กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็นการให้สินบนเพื่อจูงใจบุคคลให้กระทำหรือไม่กระทำใดโดยชอบหรือมิชอบในการปฏิบัติราชการก็เป็นความผิดฐานให้สินบน

4.1.1.2 อนุสัญญาของสภายุโรปเรื่องกฎหมายอาญาว่าด้วยการทุจริต ข้อ 2 ในอนุสัญญานี้^๕ ได้กำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่เกี่ยวข้องกับการให้สินบนไว้โดยกำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบน คือ “เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นกระทำหรือไม่กระทำในการปฏิบัติหน้าที่” กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็นการให้สินบนเพื่อจูงใจบุคคลให้กระทำหรือไม่กระทำใดโดยชอบหรือมิชอบในการปฏิบัติหน้าที่ก็เป็นความผิดฐานให้สินบน

4.1.1.3 อนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติเพื่อต่อต้านองค์การอาชญากรรม ข้อ 8 อนุ 1(ก) อนุสัญญานี้^๖ ได้กำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่เกี่ยวข้องกับการให้สินบนไว้โดยกำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบน คือ “เพื่อให้เจ้าหน้าที่นั้นกระทำหรือไม่กระทำใดในการปฏิบัติหน้าที่นั้น” กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็นการให้สินบนเพื่อจูงใจบุคคลให้กระทำหรือไม่กระทำใดโดยชอบหรือมิชอบในการปฏิบัติหน้าที่ก็เป็นความผิดฐานให้สินบน

4.1.1.4 อนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติเพื่อต่อต้านการทุจริต ค.ศ. 2003 ข้อ 15 (ก) อนุสัญญานี้^๗ ได้กำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่เกี่ยวข้องกับการให้สินบนไว้โดยกำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบน คือ “เพื่อให้กระทำหรือไม่กระทำใดในหน้าที่ราชการของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้น” กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็นการให้สินบนเพื่อจูงใจบุคคลให้กระทำหรือไม่กระทำใดโดยชอบหรือมิชอบในการปฏิบัติหน้าที่ก็เป็นความผิดฐานให้สินบน

4.1.2 กฎหมายต่างประเทศ

4.1.2.1 ประเทศอังกฤษ จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตกรณีการให้สินบนของประเทศไทย พิจารณาพบว่า มาตรา 1 ในพระราชบัญญัติสินบน ค.ศ. 2010 ของกฎหมายประเทศอังกฤษได้กำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่เกี่ยวข้องกับการให้สินบนไว้โดยกำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบน คือ “เพื่อจูงใจบุคคลนั้นในการปฏิบัติหน้าที่หรือกิจการที่เกี่ยวข้องอย่างไม่เหมาะสม หรือ เพื่อให้รางวัลแก่บุคคลนั้นสำหรับการทำตามหน้าที่หรือกิจการที่เกี่ยวข้องอย่างไม่เหมาะสม”

4.1.2.2 ประเทศสหรัฐอเมริกา จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตกรณีการให้สินบนของประเทศไทย พิจารณาพบว่า มาตรา 201 (b)(1) ในกฎหมายว่าด้วยการให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐและพยาน ของประเทศไทย ได้กำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่เกี่ยวข้องกับการให้สินบนไว้โดยกำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบนคือ “เพื่อมีอิทธิพลต่อการกระทำของเจ้าหน้าที่ หรือ มีอิทธิพลต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือบุคคลที่ได้รับเลือกให้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในการกระทำหรือสนับสนุนในการกระทำ หรือสมรู้ร่วมคิด หรือส่งเสริมให้มีการฉ้อโกง หรือให้โอกาสในการกระทำหลอกลวงใดๆ ในสหรัฐอเมริกา หรือชักชวนเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือบุคคลที่ได้รับเลือกให้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐให้กระทำการหรือไม่กระทำการ ที่เป็นการละเมิดหน้าที่ทางกฎหมายของเจ้าหน้าที่หรือบุคคลดังกล่าว”

4.1.2.3 ประเทศเดนมาร์ก จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตกรณีการให้สินบนของประเทศไทย พิจารณาพบว่า มาตรา 122 ของประมวลกฎหมายอาญาเดนมาร์ก ได้กำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่เกี่ยวข้องกับการให้สินบนไว้โดยกำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบน คือ “เพื่อจูงใจให้บุคคลนั้นกระทำการหรือไม่กระทำการใดที่เกี่ยวข้องด้วยหน้าที่ของตนเอง” กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็นการให้สินบนเพื่อจูงใจบุคคลให้กระทำการหรือไม่กระทำการใดโดยชอบหรือมิชอบในการปฏิบัติหน้าที่ก็เป็นความผิดฐานให้สินบน

4.1.2.4 ประเทศสวีเดน จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตกรณีการให้สินบนของประเทศไทย พิจารณาพบว่า มาตรา 7 ของประมวลกฎหมายอาญาสวีเดน ได้กำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่เกี่ยวข้องกับการให้สินบนไว้โดยกำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบน คือ “เพื่อให้ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการ” กล่าวคือ ไม่ว่าจะเป็นการให้สินบนเพื่อจูงใจบุคคลให้กระทำการหรือไม่กระทำการใดโดยชอบหรือมิชอบในการปฏิบัติหน้าที่ก็เป็นความผิดฐานให้สินบน

เมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนของประเทศไทยในข้อเจตนาพิเศษที่บัญญัติว่า “เพื่อจูงใจให้กระทำการ ไม่กระทำการ หรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่” เปรียบเทียบกับหลักสากล อันได้แก่ อนุสัญญาขององค์การนาานาประเทศแห่งภาคพื้นอเมริกา เพื่อด้านการทุจริต ข้อ 6 อนุ 1(ข) ที่กำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบนว่า “เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับการกระทำการหรือไม่กระทำการใดในการปฏิบัติราชการ” อนุสัญญาของสภายุโรปเรื่องกฎหมายอาญาว่าด้วย

การทุจริต ข้อ 2 ที่กำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบนว่า “เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นกระทำการหรือไม่กระทำการในการปฏิบัติหน้าที่”อนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติเพื่อต่อต้านองค์การอาชญากรรม ข้อ 8 อนุ 1(ก) ที่กำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบนว่า “เพื่อให้เจ้าหน้าที่นั้นกระทำการหรือไม่กระทำการใดในการปฏิบัติหน้าที่นั้น” และอนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติ เพื่อต่อต้านการทุจริต ค.ศ. 2003 ข้อ 15 (ก) ที่กำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบนว่า “เพื่อให้กระทำการ หรือไม่กระทำการใดในหน้าที่ราชการของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้น” ซึ่งอนุสัญญาดังกล่าวเป็นกฎหมายระหว่างประเทศที่ไทยได้ลงนามและให้สัตยาบันไว้ อันเป็นพันธกรณีที่ประเทศไทยต้องปฏิบัติตาม ประเทศไทยจึงต้องนำข้อกำหนดในอนุสัญญาเกี่ยวกับองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนมาปรับกฎหมายในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 144 และมาตรา 167 ให้สอดคล้องตามประเด็นดังกล่าว ประกอบกับจากการศึกษากฎหมายของต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศอังกฤษ มาตรา 1 ในพระราชบัญญัติสินบน ค.ศ. 2010 ของกฎหมายประเทศอังกฤษ ได้กำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบน คือ “เพื่อจูงใจบุคคลนั้นในการปฏิบัติหน้าที่หรือกิจการที่เกี่ยวข้องอย่างไม่เหมาะสม หรือ เพื่อให้รางวัลแก่บุคคลนั้นสำหรับการทำตามหน้าที่หรือกิจการที่เกี่ยวข้องอย่างไม่เหมาะสม” ประเทศสหรัฐอเมริกาในมาตรา 201 (b)(1) ของกฎหมายว่าด้วยการให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ และพยานของประเทศสหรัฐอเมริกาได้กำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบนว่า “เพื่อมีอิทธิพลต่อการกระทำของเจ้าหน้าที่ หรือมีอิทธิพลต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือบุคคลที่ได้รับเลือกให้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในการกระทำ หรือสนับสนุนในการกระทำ หรือสมรู้ร่วมคิด หรือส่งเสริมให้มีการฉ้อโกง หรือให้โอกาสในการกระทำหลอกลวงใดๆ ในสหรัฐอเมริกา หรือ ชักชวนเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือบุคคลที่ได้รับเลือก ให้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐให้กระทำการหรือไม่กระทำการ ที่เป็นการละเมิดหน้าที่ทางกฎหมายของเจ้าหน้าที่หรือบุคคลดังกล่าว” ประเทศเดนมาร์ก ในมาตรา 122 ของประมวลกฎหมายอาญาเดนมาร์ก ได้กำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบนว่า “เพื่อจูงใจให้บุคคลนั้นกระทำการหรือไม่กระทำการใดเกี่ยวข้องด้วยหน้าที่ของตนเอง” และประเทศสวีเดน ในมาตรา 7 ของประมวลกฎหมายอาญาสวีเดน ได้กำหนดองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในส่วนของมูลเหตุจูงใจอันเป็นเจตนาพิเศษในการให้สินบนว่า “เพื่อให้ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการ” ซึ่งเป็นข้อแตกต่างกับองค์ประกอบความผิดในข้อเจตนาพิเศษความผิดฐานให้สินบนของกฎหมายไทย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 144

และมาตรา 167 ในสาระสำคัญ อีกทั้งหลักประกันในกฎหมายอาญาได้กำหนดว่า ไม่มีความผิดไม่มีโทษ โดยไม่มีกฎหมาย กฎหมายอาญาต้องบัญญัติให้ชัดเจน ห้ามใช้กฎหมายจารีตประเพณีลงโทษทางอาญา ห้ามใช้กฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งในกฎหมายอาญา และการตีความกฎหมายอาญาต้องตีความโดยเคร่งครัดไม่สามารถตีความขยายเพื่อให้บุคคลต้องรับผิดทางอาญา จึงเห็นว่าองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 144 และ มาตรา 167 มีช่องว่างที่ทำให้การให้สินบนบางกรณีไม่มีความผิดทางอาญาและไม่ต้องรับโทษ

ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าการกำหนดความรับผิดทางอาญาฐานให้สินบนของไทยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 144 และ มาตรา 167 ในปัจจุบันไม่เป็นไปตามหลักกฎหมายสากล มีช่องว่างอันเป็นสาระสำคัญ ส่งผลให้ไม่สามารถแก้ไขปัญหาการให้สินบนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และส่งผลต่อไปในเรื่องของการไม่สามารถแก้ไขปัญหการรับสินบนได้ จึงเห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบความผิดฐานให้สินบนในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 144 และมาตรา 167 ให้สอดคล้องกับหลักกฎหมายสากลและปิดช่องว่างทางกฎหมาย เพื่อให้กฎหมายมีความศักดิ์สิทธิ์ และสามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยแก้ไของค์ประกอบความผิดข้อเจตนาศึกษาพิเศษของมาตรา 144 และ มาตรา 167 บัญญัติให้ไม่ว่าจะเป็นการให้สินบนเพื่อจูงใจบุคคลให้กระทำการหรือไม่กระทำการใดโดยชอบหรือมิชอบในการปฏิบัติราชการก็เป็นความผิดฐานให้สินบน

4.2 ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดในทางอาญา กรณีนิติบุคคลให้สินบนเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ในข้อนี้ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดในทางอาญากรณีนิติบุคคลให้สินบนเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบกับหลักสากลตามอนุสัญญาระหว่างประเทศ และกฎหมายของต่างประเทศ เพื่อนำข้อมูลที่ได้รับการศึกษามาพิจารณาหามาตรการในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิด กรณีการให้สินบนต่อไป โดยมีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

ในประมวลกฎหมายอาญาของไทยไม่มีการกำหนดความผิด กรณี นิติบุคคลให้สินบนเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทำให้ผู้ประกอบการและนักธุรกิจ ได้ใช้ช่องว่างทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้สินบน โดยการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล และให้ผู้แทนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนิติบุคคลนั้น ให้สินบนเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการหรือไม่กระทำการในหน้าที่เพื่อประโยชน์ของนิติบุคคลนั้น โดยที่นิติบุคคลไม่ต้องรับผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยแต่อย่างใด ซึ่งในประเทศไทยมีนิติบุคคลมากมายโดยเฉพาะนิติบุคคลที่มีวัตถุประสงค์เพื่อประกอบธุรกิจซึ่งจะต้องมีเรื่องของผลกำไรเข้ามาเกี่ยวข้อง หากนิติบุคคลไม่มีมาตรการในการป้องกันการให้สินบนของบุคลากรผู้เป็นผู้แทนของนิติบุคคลก็จะทำให้มีการให้สินบนโดยผู้แทนของนิติบุคคลเพื่อประโยชน์ของนิติบุคคลนั้น เหตุที่นิติบุคคลไม่มีมาตรการดังกล่าว

เพราะนิติบุคคลไม่มีความผิดใดๆ ในการกระทำความผิด ผู้แทนของนิติบุคคลผู้กระทำผิดต้องรับผิดชอบเป็นการเฉพาะตัว ทั้งที่ผู้ได้รับผลประโยชน์จากการให้สินบนคือ นิติบุคคล อีกทั้ง นิติบุคคลเหล่านี้เป็นกลไกสำคัญทางเศรษฐกิจของประเทศหากปล่อยให้มีการให้สินบนกับเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อประโยชน์ของนิติบุคคลจะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศอย่างแน่นอน ดังที่ปรากฏกรณีตัวอย่างตามสื่อต่างๆ อาทิ กรณีอดีตผู้บริหารบริษัทมิตซูบิชิ อิตาชิ เพาเวอร์ฯ รับผิดชอบต่อศาล โตเกียวว่าให้เงินสินบน 11 ล้านบาทแก่เจ้าหน้าที่ระดับสูงคนหนึ่ง ในกระทรวงมหาดไทย แลกเปลี่ยนกับการได้รับอำนาจความสะดวกในการขออนุญาตขึ้นทำเรื่องไปใช้ในโครงการสร้างโรงไฟฟ้าแห่งหนึ่งในประเทศไทย หรือกรณีที่ยักษ์ใหญ่คอมพิวเตอร์สหรัฐอเมริกา อันได้แก่บริษัทไมโครซอฟท์ ยินยอมจ่ายค่าเสียหายให้คณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์สหรัฐอเมริกา เป็นเงิน 16.6 ล้านดอลลาร์ (ประมาณ 512 ล้านบาท) ฐานที่ไมโครซอฟท์จ่ายสินบนให้เจ้าหน้าที่ต่างชาติรวมทั้งประเทศไทยด้วย กรณีคดีที่บริษัทโรลส์-รอยซ์ ติดสินบนเจ้าหน้าที่ไทยเพื่อขายเครื่องบินให้การบินไทย หรือกรณีที่หน่วยราชการทหาร และพลเรือนไทยถูกนักธุรกิจหลอกให้ซื้อเครื่องตรวจวัดโลหะเบ็ดจี้ที 200 ที่ใช้การไม่ได้ นักธุรกิจอังกฤษติดคุกทางการไทย เสียหายราว 700 ล้านบาท

4.2.1 กฎหมายระหว่างประเทศ

4.2.1.1 อนุสัญญาของสภายุโรปเรื่องกฎหมายอาญาว่าด้วยการทุจริต ข้อ 18 ในอนุสัญญานี้ฯ ได้กำหนดให้ประเทศภาคีแต่ละประเทศพึงจัดให้มีมาตรการทางนิติบัญญัติและมาตรการอื่นที่จำเป็นเพื่อให้เกิดความแน่นอนว่า นิติบุคคลอาจต้องรับผิดชอบต่อการให้สินบนของผู้แทนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนิติบุคคลเพื่อประโยชน์ของนิติบุคคลนั้น หากนิติบุคคลนั้นขาดการควบคุมหรือดูแลผู้แทนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนิติบุคคลนั้น

4.2.1.2 อนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติเพื่อต่อต้านองค์กรอาชญากรรม ข้อ 10 ในอนุสัญญานี้ฯ ได้กำหนดให้ประเทศภาคีแต่ละประเทศพึงจัดให้มีมาตรการทางนิติบัญญัติและมาตรการอื่นที่จำเป็นเพื่อให้เกิดความแน่นอนว่า นิติบุคคลอาจต้องรับผิดชอบต่อการให้สินบนของผู้แทนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนิติบุคคล เพื่อประโยชน์ของนิติบุคคลนั้น โดยใช้มาตรการลงโทษทางอาญาหรือมาตรการลงโทษที่มีโทษทางอาญา รวมทั้งมาตรการลงโทษทางการเงินที่มีประสิทธิภาพได้สัดส่วนที่เหมาะสม และมีผลในทางยับยั้งการกระทำความผิด

4.2.1.3 อนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติเพื่อต่อต้านการทุจริต ค.ศ. 2003 ข้อ 26 ในอนุสัญญานี้ฯ ได้กำหนดให้ประเทศภาคีแต่ละประเทศพึงจัดให้มีมาตรการทางนิติบัญญัติและมาตรการอื่นที่จำเป็นเพื่อให้เกิดความแน่นอนว่า นิติบุคคลอาจต้องรับผิดชอบต่อการให้สินบน

การให้สินบนของผู้แทนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนิติบุคคล เพื่อประโยชน์ของนิติบุคคลนั้นโดยใช้มาตรการลงโทษทางอาญาหรือมาตรการลงโทษที่มีโทษทางอาญา รวมทั้งมาตรการลงโทษทางการเงินที่มีประสิทธิผลได้สัดส่วนที่เหมาะสม และมีผลในทางยับยั้งการกระทำความผิด

4.2.2 กฎหมายต่างประเทศ

ประเทศอังกฤษ จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต กรณีการให้สินบนของประเทศอังกฤษ พิจารณาพบว่า มาตรา 7 และ 8 ในพระราชบัญญัติสินบน ค.ศ. 2010 ของประเทศอังกฤษ ได้บัญญัติให้นิติบุคคลอาจต้องรับผิดทางอาญาเกี่ยวกับการให้สินบนของผู้แทนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนิติบุคคล เพื่อประโยชน์ของนิติบุคคลนั้น

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบกับหลักสากล อันได้แก่ อนุสัญญาของสภายุโรปเรื่องกฎหมายอาญาว่าด้วยการทุจริต ข้อ 18 ที่กำหนดให้ประเทศภาคีแต่ละประเทศพึงจัดให้มีมาตรการทางนิติบัญญัติและมาตรการอื่นที่จำเป็นเพื่อให้เกิดความแน่นอนว่า นิติบุคคลอาจต้องรับผิดทางอาญาเกี่ยวกับการให้สินบนของผู้แทนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนิติบุคคล เพื่อประโยชน์ของนิติบุคคลนั้น หากนิติบุคคลนั้นขาดการควบคุมหรือดูแลผู้แทนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนิติบุคคลนั้น อนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติเพื่อต่อต้านองค์การอาชญากรรม ข้อ 10 ได้กำหนดให้ประเทศภาคีแต่ละประเทศพึงจัดให้มีมาตรการทางนิติบัญญัติและมาตรการอื่นที่จำเป็นเพื่อให้เกิดความแน่นอนว่า นิติบุคคลอาจต้องรับผิดทางอาญาเกี่ยวกับการให้สินบนของผู้แทนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนิติบุคคล เพื่อประโยชน์ของนิติบุคคลนั้น โดยใช้มาตรการลงโทษทางอาญาหรือมาตรการลงโทษที่มีโทษทางอาญา รวมทั้งมาตรการลงโทษทางการเงินที่มีประสิทธิผลได้สัดส่วนที่เหมาะสม และมีผลในทางยับยั้งการกระทำความผิด และอนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติเพื่อต่อต้านการทุจริต ข้อ 26 ได้กำหนดให้ประเทศภาคีแต่ละประเทศพึงจัดให้มีมาตรการทางนิติบัญญัติและมาตรการอื่นที่จำเป็นเพื่อให้เกิดความแน่นอนว่า นิติบุคคลอาจต้องรับผิดทางอาญาเกี่ยวกับการให้สินบนของผู้แทนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนิติบุคคล เพื่อประโยชน์ของนิติบุคคลนั้น โดยใช้มาตรการลงโทษทางอาญาหรือมาตรการลงโทษที่มีโทษทางอาญา รวมทั้งมาตรการลงโทษทางการเงินที่มีประสิทธิผลได้สัดส่วนที่เหมาะสม และมีผลในทางยับยั้งการกระทำความผิด ซึ่งอนุสัญญาดังกล่าวเป็นกฎหมายระหว่างประเทศที่ไทยได้ลงนามและให้สัตยาบันไว้อันเป็นพันธกรณีที่ประเทศไทยต้องปฏิบัติตาม ประเทศไทยจึงต้องนำมาปรับกฎหมายในประมวลกฎหมายอาญาให้สอดคล้องตามประเด็นดังกล่าว ประกอบกับจากการศึกษากฎหมายตามหลักสากลของต่างประเทศ คือ ประเทศอังกฤษ ซึ่งมาตรา 7 และ 8 ในพระราชบัญญัติสินบน ค.ศ. 2010 ของประเทศอังกฤษ ได้บัญญัติให้นิติบุคคลอาจต้องรับผิดทางอาญาเกี่ยวกับการให้สินบนของผู้แทนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนิติบุคคลเพื่อประโยชน์ของนิติบุคคลนั้น ซึ่งกรณีนี้ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยไม่ได้บัญญัติความผิด

ทางอาญาเกี่ยวกับนิติบุคคลให้สินบนดังกล่าว อีกทั้งหลักประกันในกฎหมายอาญา ได้กำหนดว่า ไม่มีความผิด ไม่มีโทษ โดยไม่มีกฎหมาย กฎหมายอาญาต้องบัญญัติให้ชัดเจน ห้ามใช้กฎหมายจารีต ประเพณีลงโทษทางอาญา และห้ามใช้กฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งในกฎหมายอาญา นอกจากนี้มี ทฤษฎีอธิบายว่านิติบุคคลมีสภาพเป็นบุคคลต่างหากจากบุคคลธรรมดาสามารถแสดงเจตนา โดยผ่านบุคคลธรรมดาหรือผู้แทนนิติบุคคล ซึ่งวัตถุประสงค์ของการลงโทษทางอาญาอัน ได้แก่การข่มขู่ ยับยั้ง สามารถนำมาใช้กับนิติบุคคลได้ตามสภาพ คือโทษปรับ และริบทรัพย์สิน เพราะการลงโทษนิติบุคคลจะทำให้นิติบุคคลเกิดความระมัดระวังในการประกอบกิจการ เพราะถ้า กฎหมายไม่สามารถลงโทษทางอาญานิติบุคคลได้ก็จะเป็นอันตรายต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศอย่างมหาศาลแน่นอน

ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า การที่ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยในปัจจุบัน ไม่มีบทบัญญัติ ความผิดและบทลงโทษนิติบุคคลที่ไม่มีมาตรการควบคุมหรือดูแลผู้แทนของนิติบุคคลนั้น ทำให้ผู้แทนของนิติบุคคลให้สินบนต่อเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์ ของนิติบุคคลนั้น จึงไม่สามารถแก้ไขปัญหาคำให้การให้สินบนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจาก มีช่องว่างที่ทำให้นิติบุคคลสามารถโต้แย้งว่าไม่เป็นความผิดและไม่ต้องรับโทษ และส่งผลต่อไป ในเรื่องของการไม่สามารถแก้ไขปัญหาคำให้การรับสินบนได้ จึงเห็นควรให้มีการเพิ่มเติมความผิดฐาน นิติบุคคลให้สินบนเจ้าหน้าที่ของรัฐในประมวลกฎหมายอาญาให้สอดคล้องกับหลักกฎหมายสากล และปิดช่องว่างทางกฎหมาย เพื่อให้กฎหมายมีความศักดิ์สิทธิ์และสามารถบังคับใช้ได้อย่างมี ประสิทธิภาพ

4.3 ปัญหาการกำหนดความรับผิดในทางอาญา กรณีให้สินบนพยาน

ในข้อนี้ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ปัญหาการกำหนดความรับผิดในทางอาญากรณีให้สินบน พยาน โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ เพื่อนำข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษา มาพิจารณาหามาตรการในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิด กรณีการให้สินบนต่อไป โดยมีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

การดำเนินคดี และการพิจารณาคดีของศาลในประเทศไทยนั้น ใช้ระบบกล่าวหา คือต้องมี การพิสูจน์ความถูกต้องกันด้วยพยานหลักฐาน ไม่ว่าจะเป็นพยานเอกสาร พยานวัตถุ หรือพยานบุคคล ซึ่งพยานเป็นสิ่งสำคัญและเป็นปัจจัยหลักในพิสูจน์ข้อเท็จจริงให้ศาลเห็นเพื่อนำมาพิจารณาวินิจฉัย และพิพากษาคดีในที่สุด ทั้งนี้ หากมีการให้สินบนพยานเพื่อให้เบิกความไม่ตรงกับความเป็นจริง หรือเพื่อไม่ให้พยานมาเบิกความต่อศาลบุคคลผู้ให้สินบนนั้นจะมีความผิดเพียงเป็นผู้สนับสนุน ให้พยานเบิกความเท็จซึ่งมีบทลงโทษเพียงสองในสามของโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน

หนึ่งแสนบาทเท่านั้น ทำให้ผู้ให้สินบนไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมาย กฎหมายไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ ไม่สามารถบังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับประเทศไทยมีคดีที่โด่งดังมากคือ “คดีครุจอมทรัพย์” ที่มีการสร้างพยานหลักฐานเท็จโดยการให้ผลประโยชน์แก่บุคคลเพื่อให้ไปเป็นพยานในศาลเพื่อรื้อฟื้นคดีที่ตนถูกลงโทษในข้อหาขบถโดยประมาทชนผู้อื่นเสียชีวิตว่าตนไม่ใช่ผู้กระทำความผิดแต่ตนเป็นแพะ ซึ่งหากรื้อฟื้นคดีสำเร็จครุจอมทรัพย์จะได้รับเงินชดเชย และสิทธิประโยชน์มากมาย

ในประเทศสหรัฐอเมริกา จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตกรณีการให้สินบนของประเทศสหรัฐอเมริกา พิจารณาพบว่า มาตรา 201 (b)(3) ในกฎหมายว่าด้วยการให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐและพยานประเทศสหรัฐอเมริกา ได้บัญญัติความผิดทางอาญาเกี่ยวกับการให้สินบนพยาน หรือบุคคลอื่น โดยเจตนาที่จะมีอิทธิพลต่อคำเบิกความ หรือด้วยเจตนาที่จะชักจูงให้บุคคลนั้น ไม่มาเป็นพยาน และได้กำหนดบทลงโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบกับประเทศสหรัฐอเมริกา มาตรา 201 (b)(3) ในกฎหมายว่าด้วยการให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐและพยานประเทศสหรัฐอเมริกา ได้บัญญัติความผิดทางอาญาเกี่ยวกับการให้สินบนพยาน หรือบุคคลอื่น โดยเจตนาที่จะมีอิทธิพลต่อคำเบิกความหรือด้วยเจตนาที่จะชักจูงให้บุคคลนั้น ไม่มาเป็นพยาน และได้กำหนดโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งกรณีนี้ตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทย ไม่ได้บัญญัติความผิดทางอาญาฐานให้สินบนพยานดังกล่าว อีกทั้งหลักประกันในกฎหมายอาญา ได้กำหนดว่า ไม่มีความผิด ไม่มีโทษ โดยไม่มีกฎหมาย กฎหมายอาญาต้องบัญญัติให้ชัดเจน ห้ามใช้กฎหมายจารีตประเพณีลงโทษทางอาญา และห้ามใช้กฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งในกฎหมายอาญา

ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าการที่ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยในปัจจุบัน ไม่มีการบัญญัติความผิดและกำหนดโทษสำหรับความผิดฐานให้สินบนพยานนั้น ทำให้เกิดการแทรกแซงกระบวนการยุติธรรมอันเป็นการยุ่งเหยิงกับพยานบุคคลโดยการให้สินบนต่อพยาน จึงไม่สามารถนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ ทั้งนี้ เพื่อประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายให้เกิดความเกรงกลัวตามทฤษฎีลงโทษเพื่อการข่มขู่ ยับยั้งอันเป็นการป้องกันการกระทำความผิด จึงเห็นควรให้มีการเพิ่มเติมความผิดฐานให้สินบนพยานในประมวลกฎหมายอาญาไว้เป็นฐานความผิดเฉพาะ